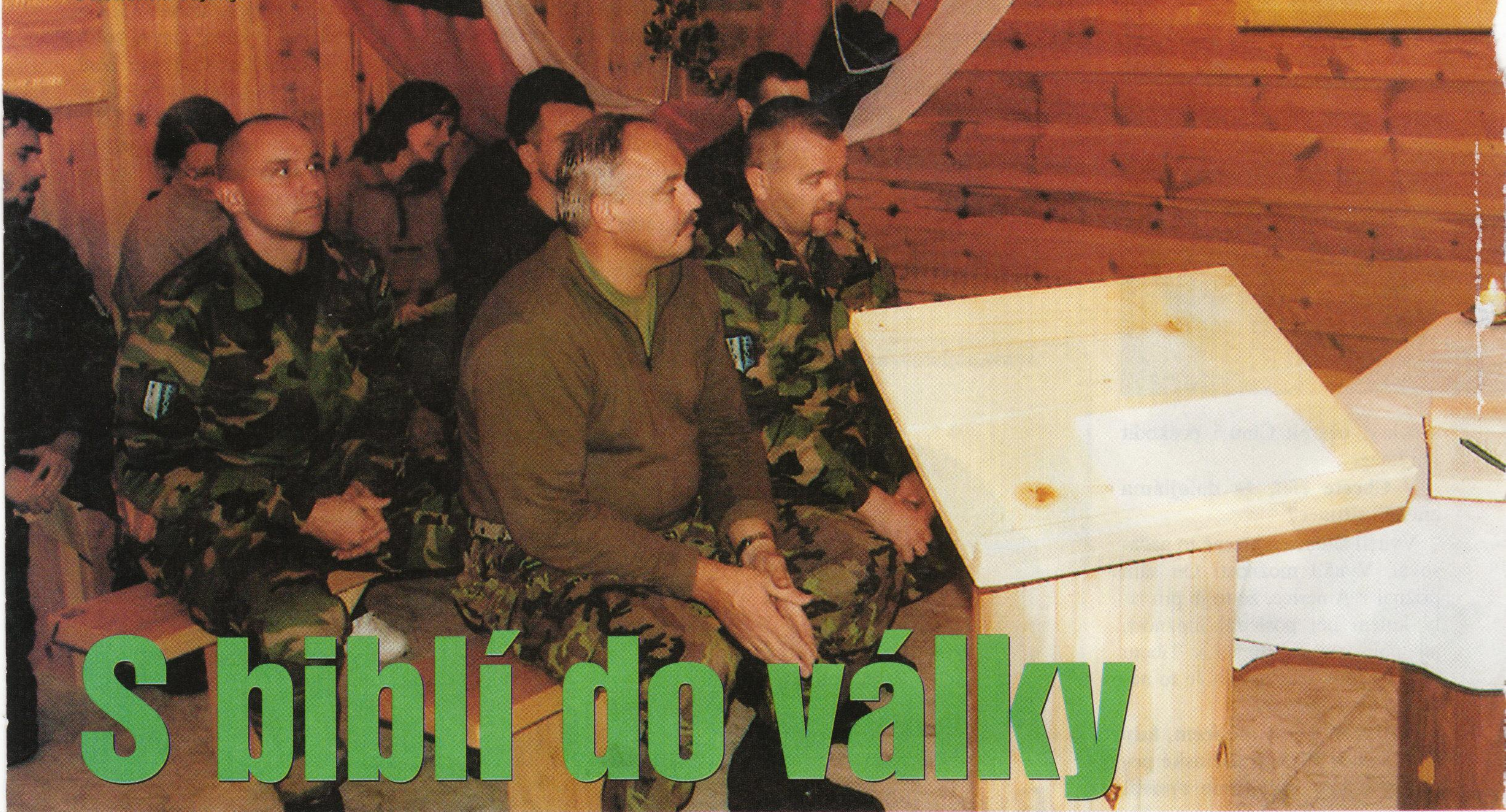

>> Na základně Šajkovac v Kosovu byla na přání českých a slovenských vojáků postavena kaple. Vybuďoval ji kaplan Miroslav Jordánek s několika vojáky.

S biblí do války

Vojenští kaplani u nás působí od června 1998. Vyžádala si je armáda, i když jsou mezi vojáky jen tři procenta křesťanů. Jenže kaplani nepřišli proto, aby obraceli lidi na víru. Provázejí vojáky při výcviku i na misích. Jsou s nimi ve chvílích pohody, ale i tehdy, když jde o život.

>> Dana Kaplanová

Třicetiletý kapitán Miroslav Jordánek je chlap jako hora. Hrál závodně fotbal, čtyři roky dělal rychlostní kanoistiku. Je katolický kněz, žije v celibátu a je kaplanem 4. brigády rychlého nasazení.

Povídali jsme si v zahradě strahovského kláštera, odkud je nádherný výhled na Prahu. Na schůzku přinesl snímky z Kosova a Afghánistánu. Jeho koníčkem je fotografování.

„V roce 2004 jsem byl sedm měsíců v Kosovu. To byla ve srovnání s Afghánistánem extrémně klidná mise. Bylo tam hodně prostoru na organizování třeba sportovních dnů, výletů do kosovských klášterů, do přírody či podporu humanitární činnosti kontingentu. Mým úkolem bylo vytvářet pohodové prostředí.

Prapor měl 500 lidí, 400 Čechů a 100 Slováků. Žili jsme na malém prostoru základny Šajkovac, denně jsme se potkávali. Hlídal jsem narozeniny každého vojáka,

slavili jsme je společně. Není to tak, že kaplan čeká u sebe v kanceláři, až někdo zatuká na dveře.“

Časem si všichni zúčastnění na kaplana zvykli, v druhé polovině mise už Miroslav téměř nestíhal pozvání na kus řeči.

„Zprvu vždycky někdo prohodí vtípek a vojáci čekají na moji reakci. Pak se řeší běžné lidské problémy. Někdy se sedí dlouho do noci a v menší skupince přijde často řeč i na duchovní témata. Kluky zajímá, jak jsem se dostal ke kněžství, jak se srovnávám s celibátem, jaký je život v klášteře, jak to funguje v církvi, ptají se na biblí a boží existenci. Snažím se být vždycky upřímný, trpělivý a nezačínám s těmito tématy jako první.“

Na první bohoslužbu v Kosovu přišli dva vojáci. Pak se vytvořila asi desetičlenná skupina, která chodila pravidelně. Ke konci mise zájemců přibývalo. Mnozí zjistili, že je to moment, který je vytrhne z vojenského prostředí, lidsky je občerství. Ale moje úspěšnost na misi nezávisí na tom, kolik lidí přijde do kaple. Důležitější je, aby

vojáci kaplana vnímali jako součást týmu, aby nebyl v praporu jen trpěn.“

Na loňské misi v Afghánistánu, která trvala čtyři měsíce, poprvé zažil smrt vojáka. „Kolju jsem znal osobně. Pocházel z Ruska. Byl to výborný, hodný, pracovitý člověk, nikdy se nezašival, v jednotce byl oblíbený i tím, že jeho čeština měla roztomilý ruský přízvuk. Smrt Kolji všechny zasáhla a zároveň stmelila.“

Kapitán Jordánek pochází ze Znojma. Tatínek staví lešení, maminka dlouho pracovala v ústavu sociální péče. Má o dva roky staršího bratra Tomáše, který vystudoval elektrotechniku a pak vstoupil do strahovského kláštera.

„Byl tam tři roky, jezdil jsem za ním a ty návštěvy v klášteře pro mě byly silným zážitkem. Sám jsem v Bohu uvěřil v osmnácti letech. Poté jsem bratra následoval. Rodiče z toho nadšení nebyli, měli dva syny a oba šli do kláštera. Bráchrův návrat jejich bolest zmírnil. Tomáš se oženil, má dva syny.“

Miroslav vytrval. Už při studiích teologické fakulty si přál být

vojenským kaplanem. Zaujalo ho, že i kněžská služba může mít dobrodružnou formu. Po škole sloužil dva roky na Svatém Kopečku v Olomouci a pak nastoupil do armády.

„Připravoval jsem se hodně fyzicky, protože 4. brigáda je elitní, ale vím, že kaplan nemusí nutně uběhnout stovku za jedenáct vteřin nebo udělat třicet shybů. Nemusí být drsňák, aby jim stačil.“

Na válečné misi si vážíte hezkých okamžiků, které taky přicházejí: křtil jsem vojáky, později jejich děti, dva vojáky jsem po misi v Afghánistánu oddával, jedna svatba se chystá. Přátelství z kosovské mise trvá dál, i přesto, že někteří kluci už armádu opustili, dodnes jsme v kontaktu.“

Vojenským kaplanem je už pět let. Rád by zůstal ještě tři roky. Pak se vrátí do farnosti nebo půjde tam, kde bude církev potřebovat.

Na misi s kytarou

„Můj táta byl skvělý farář, takže jsem se už na gymnáziu rozhodl pro studium teologie,“ vypráví

>> **Marně se kosovští kluci snažili Miroslava Jordánka přemoci – ani se nepohnul.**

>> **Pavel Ruml je prvním vojenským kaplanem, který pracuje na plný úvazek v českém zdravotnictví. Pacientům často zpívá a hraje na kytaru.**

dvaapadesátiletý evangelický farář, major Pavel Ruml. Za svůj domov považuje východní Čechy, kde nejprve dva roky sloužil na Náchodsku, poté třináct let působil na faře v Letohradě a dalších sedm let tam bydlel s rodinou.

Vystudoval teologii a ještě stihl dvouletou vojnu. To se mu hodilo, když v roce 1999 přijal nabídku stát se vojenským kaplanem. Během služby si ještě dodělal povinný důstojnický kurz.

Je ženatý. S manželkou Janou, která je také evangelickou farářkou v Olomouci, mají tři děti – čtyřadvacetiletá dvojčata Davida a Jakuba a o dva roky mladší Kristinu. Jakub s Kristinou studují ekonomii, David absolvoval konzervatoř a teď dělá pedagogickou fakultu v Praze.

„U nás v církvi se často stěhuje. Podmínka je setrvat na farnosti nejméně pět let. Když zjistíme, že jsme v místě vyčerpali svůj potenciál, odcházíme na základě dohody se sborem jinam.“

V roce 1999 se mimo jiné ozvali vojáci a od roku 2006 je kaplanem v Ústřední vojenské nemocnici v Praze. Obě změny uvítal, i když bydlí na oby-

tovně. „Děti jsou zase na kolejích, takže se rodina o víkendů schází v Olomouci,“ líčí rodinný život.

V roce 2000 byl na válečné misi v Bosně se 4. brigádou rychlého nasazení a v letech 2002 až 2003 v Kuvajtu, když začínala válka proti Iráku. Pokaždé na sedm měsíců. →

<< **Během srpna odjede Pavel Ruml do Afghánistánu. Už má zkušenosti z misí v Bosně a Kuvajtu. „Když to přežiju, vrátím se zpátky do nemocnice.“**